

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν παρηγορίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιᾳ διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκιον

Περίοδος Β'—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 37

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Ἐννοια σας, κύριε ἀνθυπολοχαγέ!

Ἡ διαταγὴ ἐκτελέσθηκε γοργά-γοργά, οἱ πεζοναῦτες πήραν τὶς θέσεις τους καὶ ἄρχισαν τὸ τουφεκίδι, ἀδιάκοπο, μὲ τὴ διεύθυνση τοῦ ἐξυπνοῦ λοχία.

—Τώρα, τὸ κανόνι!.. Ἐ-

δῶ! πρόσταξε ὁ ἀξιωματικός.

Μὰ ἐδῶ ἦταν ἡ μεγαλύτερη δυσκολία. Κι' ὁ νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς βεβαιώθηκε μὲ τὴν πιὸ βαθεῖαν ἀπελπισία, ὅτι ποτὲ τὰ ζῦα ἔθ' ἀ κατὰφερναν νὰ σκαρφαλώσουν στ' ἀπότομα ἐκεῖνα βράχια, γιὰ νὰ φέρουν ἀπάνω τὸ κανόνι.

Κι' ὅμως δοκίμασαν. Οἱ πυροβολητὲς καὶ οἱ μαῦροι περικύκλωσαν τὰ ζῦα καὶ τὰ τραβοῦσαν, τὰ ὀδηγοῦσαν, σχεδὸν τὰ στήριζαν ἀπάνω τους. γιὰ νὰ φτάσουν στὴν κορυφή.

Μὰ ὅλα τοῦ κάκου! Τὸ μουλάρι ποῦ ἦταν φορτωμένο τὸν «κυλλίθαντα», τρομαγμένο μπροστὰ στ' ἀπότομα ἐκεῖνα ὕψη, θέλησε νάντισταθῇ στοὺς ἀνδρες ποῦ τὸ ἀνάγκαζαν νὰ προχωρήσει, καὶ μέσα στὶς αἰσχυρὰς κινήσεις του, γλυστῶν καὶ πέφτει κάτω ἀπὸν βράχο, ψηλὸν ὡς πέντε μέτρα, παρασύροντας μαζί του καὶ ἕνα μαῦρον!

Τὸ ζῶο ἔμεινε στὸν τόπο. Ὁ μαῦρος ἦταν βαριά χτυπημένος καὶ οὐρλιαζε φρικτὰ ἀπ' τοὺς πόνους.

—Νὰ πάρει ἡ ὀργή! φώναξε ὁ Καρδινιάκ. Κι' ὅμως τὸ κανόνι πρέπει νάνεβῇ!

Ὅρμησε τρέχοντας πρὸς τὸ σκοτωμένο ζῶο καὶ βεβαιώθηκε πὺς ὁ κυλλίθαντας θὲν εἶχε σπάσει. Μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐμπνευση τοῦ φώτισε τὸ μυαλό:

—Παιδιά! φώναξε. Σηκώστε ὅλα

τὰ κομμάτια στὰ χέρια!.. Ἐμπρός, βάλτε τὰ δυνατά σας!.. Ἐτοιμάστε τὰ σχοινιά!

Ἐτοιμαζόνταν νὰ δέσουν τὰ κομμάτια μὲ τὰ σχοινιά καὶ ν' ἀρχίσουν τὸ ἐπικλίνοντο αὐτὸ ἀνέδασμα, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ ἤρεμη φωνή, πλάϊ στὸν ἀνθυπολοχαγό.

—Ἐννοια σας, κύριε ἀνθυπολοχαγέ.

Ἐγὼ θὰ τἀνεβάσω!

Ὁ Γιώργος γύρισε νὰ ἰδεῖ... Ἦταν

ὁ Μοχίλοφ, ὁ «Μι-κρὸς Ρῶσσο»!

Ἦταν γαλήνιος καθὼς πάντα. Ἡ ἔξαψη καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ ἀρχηγοῦ

του καὶ τῶν συναδέλφων του δὲν εἶχε καθόλου ἐπιδράσει ἀπάνω του. Χαμογελοῦσε ἡσυχὰ κάτω ἀπ' τὸ πυκνὸ μoustάκι του. Καὶ δίχως νὰ προσθέσει λέξη, διευθύνθηκε μόνος του πρὸς τὸ κανόνι, ποῦ τῶχαν λύσει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ σκοτωμένου ζώου.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅλοι ἔμειναν σαστισμένοι καὶ κοιτούσαν ἀμίλητοι. Μήπως ὁ καίμενος ὁ Ρῶσσο δὲν ἦταν στὰ καλά του; Τί πῆγαινε νὰ κάνει;

Κι' ὅμως! Ἐσκυψε, ἔπιασε τὸ κανόνι ἀπ' τὸ στόμιο καὶ τῶσθησε ὀρθό, δίχως νὰ φανῇ πὺς αὐτὸ τοῦ κόστισε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια.

—Τώρα, εἶπε, σύ, Φιλαράκο καὶ σεῖς, οἱ δυὸ πυροβολητὲς, πιάστε το καλὰ καὶ βάλτε το στὸν ὦμο μου, ὅπως θὰ κάνατε ἂν εἶχατ' ἕνα σακκὶ στάρι!

—Ἄ, ὅλα καὶ ὅλα, φίλε μου! εἶπε ὁ Φιλαράκος. Αὐτὸ δὲν τὸ κάνω! Θὰ μοῦ πάθεις τίποτα... Ἐρεῖς τί διαβολοσίδερο εἶν' αὐτό; Βαρὺ σὰν δλόκληρο κάστρο! Δὲν εἶναι γιὰ τὶς πλάτες σου!

Λέγοντας ὅμως τὰς τεῖαι του, ὁ Φιλαράκος μαζί μὲ τοὺς δυὸ πυροβολητὲς ὑπάκουσαν στὰ λόγια τοῦ Μοχίλοφ. Ἐκεῖνος στήλωσε γερὰ στὸ χῶμα τὰ βλητικὰ πόδια του καὶ κρατοῦσε τώρα σὲ τέλεια ἰσορροπία τὸ βαρὺ κανόνι στὸν ὦμο του.

Ὅλοι ὅσοι ἦταν μπροστὰ, δὲν μπόρεσαν νὰ κρύψουν τὸ θαυμασμό τους. Οἱ μαῦροι ἄρχισαν νὰ χτυποῦν παλαμάκια. Γιατὶ ἡ δύναμη ἡ ἀληθινή, ποῦ δὲ μεταχειρίζεται τὴ βία καὶ τὴ βαναυσότητα, πάντα ἐπιβάλλεται στὰ πλήθη. Κι' ὁ Μοχίλοφ ἦταν δύναμη ἀληθινή. Σωστὸς Ἡρακλῆς τῶν νεώτερων χρόνων!

Ἦσυχά, σταθερά, συλλογισμένα καὶ ἀφοβα, μὲ προσοχή καὶ ἀταραξία ἐπίστευτη, ἄρχισε τὸ τρομερὸ ἀνέδασμα στοὺς βράχους.

Σὲ κάθε του βῆμα, σὲ κάθε του κίνημα, ἡ ζωὴ του κρεμόταν ἀπὸ μιὰ κλωστή. Δὲ χρειαζόταν παρὰ ἕνα παραπάτημα, μιὰ ἐλάχιστη κλίση πρὸς τὸν μέρος, γιὰ νὰ πέσει τὸ βάρος τοῦ κανονιοῦ μονόπλευρα, νὰ χάσει τὴν ἰσορροπία καὶ νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια ἀπάνω στοὺς βράχους.

Κι' ὅμως τὸ πρόσωπό του—πρόσωπο ἀνθρώπου τοῦ Βορρά—δὲ φανέρωνε κα-

«Ὁ Μπέρκας ἔγινε βασιλεὺς...»
(Σελ. 281, στ. γ')

νένα φόβο, καμμιὰ ταραχή. Μοναχὰ μιὰ σύσπαση τῶν νεύρων τοῦ σαγονιοῦ του, ἔδειχνε πῶς ὁ Ρῶσος ἔδραζε ὅλη του τὴ δύναμη... Καὶ στιγμὲς-στιγμὲς, μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ φούσκωνε τὸ πλάτυ του στῆθος.

Στηρίζοντας καλὰ τὰ πόδια, πιάνοντας τίς μύτες τῶν βράχων ἢ τὰ κλαδιά μὲ τὰριστερὸ χέρι, ὁ Μοχίλοφ προχωροῦσε ἀργά, ἀργά, μὰ δίχως νὰ σταματῇ.

Κι' ἀπὸ κάτω, ὁ Γιώργος κι' οἱ ἄνδρες του παρακολουθοῦσαν μάχωνία αὐτὸ τὸ θαῦμα τῆς δύναμης καὶ τῆς ἀφοβίας. Μὰ ξαφνικά, μιὰ τρομαχτικὴ κραυγὴ ἔξφυγε ἀπ' ὅλων τὰ χεῖλη.

Ἐνα ξερὸ κλαδί, ὅπου ὁ Μοχίλοφ εἶχε πιεσθεῖ γιὰ νὰ βρεῖ στηρίγμα, εἶχε σπάσει κι' εἶχε μείνει στὰ χέρια του!...

Ἐνα δευτερόλεπτο — τί λέω! Ἐνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου, — ἡ ἀγωνία ὅλων ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο!

Ὁ νεαρὸς ρῶσος εἶχε κλονιστεῖ, εἶχε λυγίσει... Τὸ σῶμα ἔγειρε, τὸ κανόνι τὸν τράβηξε πρὸς τὰ πίσω, μὰ βρήκε καιρὸ καὶ πιάστηκε ἀπὸνα κλαδί γερό. Ὑστερα συγκέντρωσε ὅλη του τὴ δύναμη στὴ δεξιὰ παλάμη κι' ἔφερε πάλι στὴν ἰσορροπία του τὸν βαρὺ ἀτσάλινο κύλινδρο... Τὸ σῶμα του στάθηκε πάλι ὀρθιο... Τώρα στηλῶσε καλὰ τὰ πόδια, γύρισ' ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο, ὅπου φαινόταν ἀφθόνως σταγόνες ἰδρώτα κι' εἶπε μὲ τὴ μεγαλύτερη γαλήνη:

— Δὲν εἶναι τίποτα, ἀνθυπολοχαγέ μου... Μιὰ μικρὴ ἀπροσεξία!

Κι' ἐξακολούθησε τὸ φοβερὸ σκαρφάλωμα, ἐνῶ ἀπὸ κάτω οἱ σύντροφοί του τὸν χειροκροτοῦσαν τρελλοὶ ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό...

Ἐπὶ τέλους! Ἐφτασε στὴν κορυφή! Ὁ Φιλαράκος κι' οἱ δυὸ πυροβολητὲς ὁρμῶν νὰ φτάσουν κι' αὐτοί. Βοηθοῦν τὸ Μοχίλοφ νὰ βάλει κάτω τὸ κανόνι, κι' ὕστερα κατεβαίνει πάλι γοργά, φορτώνεται τὸν κυλλίδαντα καὶ ξαναρχίζει τὸ ἀπίστευτο γύμνασμά του.

Ὑστερα, ἀνεβάζει καὶ τίς ρόδες — καὶ τὸ κανόνι στέκεται μιὰ χαρὰ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Στὸ μεταῦδ' ὁ Γιώργος σχημάτισε μιὰν ἀλυσίδα ἀπὸ στρατιώτες πάνω στὴν ἀνηφορίαν, γιὰ ν' ἀνεβάσουν μιὰ-μιὰ τίς κάσες μὲ τὰ πυρομαχικά.

Ἐχετε ἰδεῖ ποτὲ τοὺς χτίστες καὶ τοὺς ἐργάτες, ὅταν χτίζουν κανένα μεγάλο σπιτί, πῶς ἀνεβάζουν τὰ τοῦβλα καὶ τίς πέτρες ἀπὸ χέρι σὲ χέρι; Ἔτσι κι' οἱ στρατιῶτες τοῦ Καρδινιὰν ἀνέβασαν στὴν κορυφὴ τίς ὀβίδες.

Ὁ Γιώργος κανόνιζε μόνος του τὴν πρώτη βολὴ τοῦ κανονιοῦ, κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ διατάξει πῦρ. Ξαφνικά ὅμως

εἶδ' ἓνα κύμα ἀπὸ μαύρους νὰ κατεβαίνουν ἀπ' τοὺς λόφους, ποὺ ὑψώνονταν ἀνατολικά τοῦ Κερουανέ, πυροβολώντας καὶ βγάζοντας ἀγρία οὐρλιάσματα!

Ὁ ἔχθρος ἔφερε ἐνισχύσεις. Ἐνας σύμμαχος τοῦ Σαμορὺ τοῦστελνε βοήθεια, γιὰ νὰ σώσει τὸ φρούριο ἀπ' τοὺς πολιορκητὲς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνας ἀγγελιοφόρος τοῦ λοχαγοῦ Κασσαίν ἔφτασε στὸ ὕψωμα κι' ἔφερε διαταγὴ νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ κανόνι.

Ὁ Γιώργος δὲ χρειάστηκε πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ κανονίσει τὸ σημάδι. Σημάδεψε πολὺ ἔμπρὸς ἀπ' τὸ ἐχθρικό στρατεύμα, κι' ὅμως ἡ πρώτη ὀβίδα τὸ βρήκε τὸ μπουλούκι τῶν μαύρων καταιμνίσας.

Καταλαβαίνετε γιατί ὁ Καρδινιὰν σημάδεψε ἔτσι. Ὅταν σηματοδεύετε ἓνα πρᾶγμα ποὺ κουνιέται, πρέπει πάντα νὰ χτυπάτε πὶδ' ἔμπρὸς. Γιατὸ οἱ κυνηγοί, ὅταν σηματοδεύουν ἓνα λαγὸ, ρίχνουν ἓνα μέτρο πὶδ' ἔμπρὸς ἀπ' τὴ μύτη του, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἡ ὁρμή του ἢ ἴδια θὰ τὸν φέρει πάνω στὴ σφαίρα. Ἐνῶ, ἀν' χτυπήσουν πάνω στὸ σῶμα του, ἡ ὁρμή του πάλι θὰ τὸν φέρει πὶδ' ἔμπρὸς κι' ἡ σφαίρα ἢ τὰ σκάγια θὰ περάσουν πίσω του.

Καθὼς ἔσκασε ἡ πρώτη ὀβίδα καὶ σκότωσε καμμιὰ δεκαοκτὼ, οἱ μαύροι σταμάτησαν μιὰ στιγμὴ δισταχτικά. Μὰ ἐκλίνονταν καὶ πάλι μὲ τὴν ἴδια ὁρμή. Οἱ ὀβίδες ποὺ ἔπεφταν τώρα ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ, δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς σταματήσουν πιά. Κι' ἔφτασαν σὰν χείμαρρος ἀκράτητος πάνω στὸ στρατὸ τοῦ λοχαγοῦ Κασσαίν.

Ἐδῶ ἡ τύχη δὲν θέλησε νὰ φανεῖ εὐνοϊκὴ στοὺς φίλους μας. Ἄν οἱ μαύροι αὐτοὶ ἔκαναν τὴν ἐπίθεσιν πάνω στοὺς Γάλλους πεζοναύτες, ἐκεῖνοι, μ' ὅλο ποὺ θάταν «ἐν μέσῳ δύο πυρῶν», θὰ μπόρουσαν νὰ τοὺς ἀποκρούσουν. Μὰ, βλέπετε, ἔτυχε νὰ γίνη ἡ ἐπίθεσιν πάνω στοὺς ἄνδρες τοῦ «βασιλιά» Μπάρκα. Ἡ ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν κι' ἡ ἔλλειψη πειθαρχίας στοὺς ἀμυνόμενους, ἐδημιούργησαν σωτὴρ πανικό. Οἱ μαύροι τοῦ Μπάρκα τῶρα στὰ πόδια, παρέσυραν στὴ φυγὴ τοὺς καὶ τοὺς Μπαμπάρκα κι' ἡ καταστροφὴ θάταν γενικὴ, ἀν' δὲν τὴν προλάβαινε ὁ λοχαγὸς Κασσαίν.

Οἱ πεζοναῦτες ὁχυρώθηκαν στὸ χωριὸ καὶ κράτησαν ἀκλόνητὴ ἀντίστασιν.

Ἐκεῖ-πάνω, τὸ κανόνι τοῦ Καρδινιὰν ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ, ὅχι πιά τὸ φρούριο, ἀλλὰ τὸν καινούργιο ἐχθρό. Ὁ Γιώργος ἄφισε τὴ διεύθυνσή του στὸ λοχία πυροβολητὴ, καὶ μπαλινώντας ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος του, ὤρμησε κάτω νὰ βοηθήσει τὸ λοχαγὸ του.

Ἦταν καιρὸς πιά, — γιὰτὶ ὅσο γεν-

ναῖο κι' ἂν εἶναι ἓνα στρατεύμα, ἔρχεται κάποτε στιγμὴ ποὺ ἡ κόπωση παραλύνει κάθε ἀντίστασιν κι' ὁ ὅγκος καταβάλλει καὶ τὸν πιδ' ἐνὶ μεγάλῳ ἥρωϊσμό.

Ἡ βοήθεια αὐτὴ, ποὺ ἐρχόταν σὲ τόσο κατάλληλῃ στιγμῇ, ἔδωσε καινούργιο θάρρος στοὺς ἐξαντλημένους ἄνδρες τοῦ Κασσαίν.

Οἱ πεζοναῦτες σχημάτισαν μιὰ σφήνα καὶ χώθηκαν μέσα στὴ μάζα τῶν ἱθαγενῶν.

— Ἐμπρός! μὲ τὴ λόγχη!.. φώναξε ὁ Κασσαίν, καθὼς τόχε φωνάξει ἄλλοτε στὴν τραγικὴ ὑποχώρησιν τοῦ Μπαζέιγ.

Δὲν ἄργησε νὰ γεννηθεῖ μεγάλη σύγχυση στοὺς μαύρους. Δὲν ἦταν μάχη ἐκείνη, ἦταν ἓνας ἀληθινὸς στρόβιλος, ὅπου οἱ ἄγριες φωνὲς τῶν ἱθαγενῶν ἀνακατεῦνταν μὲ τὰ οὐρλιάσματα τῶν πληγωμένων, μὲ τὰ χτυπήματα τῶν λόγχων καὶ τῶν ὑποκοπάνων πάνω σ' ἀνθρώπινα κρανία.

Πῶς οἱ γάλλοι κατάφεραν νὰ φτάσουν πάλι στὸ φρούριο, ποὺ πρὶν ἀπὸ μιὰ στιγμὴ τόχαν ἀφίσει; Πῶς βρέθηκαν πάλι μπρὸς στοὺς ἀστελοὺς λασπότοιχους τοῦ φρουρίου;

Κανείς, μήτε στρατιώτης, μήτε βαθμοφόρος δὲν τῶνοιωσε. Ἔτσι γίνεται πάντα στίς συμπλοκὰς σῶμα μὲ σῶμα.

Καὶ τώρα, ἐνῶ οἱ μαύροι τοῦ Μπάρκα κυνηγοῦσαν τοὺς νικημένους, οἱ πεζοναῦτες κοίταζαν νὰ κυριεύσουν τὸ περιφρημένο ἐκεῖνο φρούριο.

Δὲ χρειάστηκαν παρὰ μόνο πέντε λεπτά. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πέντε λεπτά, στέν κ. Ἄντοναί φάνηκαν ὀλάκερος χρόνος. Μὲ τὸ ρεθόλδερ στὸ χέρι περίμενε νὰ ὀρμήσει πρῶτος αὐτός, εὐθὺς μόλις θὰ γινόταν ἐν' ἀνοιγμά στοὺς τοίχους. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΑΜΜΑ

Προικιὰ τῆς ἐκκλησιᾶς, σταυροί, τάμματα, ἀρχαῖα διασάρια, μαλαματένια θυμιάτα καὶ σκαλιστὰ λυχνάρια,

Φαροῦα φεστώνια ἀστραφιερά, πελεκητὰ καντήλια, μὲ τὴ σγουρὴ χρυσὴ κλωστή κλωσμένα πετροχήλια.

Ἄνθη τοῦ χρυσαφιῶ, ποὺ καίει ἀκέραιο καὶ ἑλίζει, — καὶ τῶν κεριῶν τάνυλτο τὸ φῶς σὰς ψιχαλίζει,

Ἀντίφωνα μακρόσερτα κι' ἦχοι σταλμένοι πίσω, σ' ἑσᾶς ταμμένη τὴν ψυχὴ τὴν ἐντρομὴ θάφῃσιν:

Ἐλεῖστε τὴν τὴν ἄοραγν ποὺ σὰς φυλάγει εἰρήνη, τὴν νεότητά σας τὴν ἀφθαρτὴν, καὶ τὴν σεμνὴ ἀγιοσύνη!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΧΑΡΑ

Ζητῶ τὴν χαρὰν ποῦ εἶδ' ἐδῶ ποῦ εἶναι ποῦ εἶναι, εἰπέτε μου, ποῦ κατοικεῖ;

Ἐπιτέλους ἐνόμισα ὅτι τὴν ἡύρα τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία καὶ ἰδοὺ πῶς. Ὁ κ. Χρυσάφιδης μὲ προσκάλεσε τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρωμε στὸ σπιτί του τὸν καφέ καὶ εὐχαρίστως ἔδεδχθηκα, γιατί ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἔπινε καφὲ χωρὶς σιτάρι καὶ γαρόφαλα. Στὰ χωριά βάζουν στὸν καφέ σιτάρι γιὰ οἰκονομία καὶ γαρόφαλλα γιὰ πολυτέλεια, ἀλλὰ δὲν εἶναι καφές. Ὁ κ. Χρυσάφιδης ὅμως ἄς κάθεται στὸ χωριό, εἶναι πολὺ πλούσιος, πολὺ πολιτισμένος καὶ πολὺ φιλόξενος.

Ὅταν ἀνοιξαμε τὴ βαρεῖα ἀλόπορτα τοῦ σπιτιοῦ του, δεξιὰ μας παρουσιάστηκε ἓνας μεγάλος ἀνθῶνας μὲ ὁμορφα καὶ σπάνια ἄνθη, μπροστά μας μιὰ αὐλὴ πλακοστρωμένη πεντακάθαρη καὶ στὸ βάθος ἄλλη αὐλὴ χωρισμένη ἀπὸ τὴν πρώτη μὲ συρματόπλεγμα. Στὴ δευτέρῃ αὐλῇ ἦσαν κόττες πολλές, κουνέλια πηδοῦσαν μαλακὰ μαλακὰ, δυὸ γίδες καθόντανε νωχελῶς καὶ ἀναμασσούσανε τὴν τροφὴ τους. Ἀπάνω δὲ στίς γίδες ἦσαν καθισμένες καὶ δυὸ κόττες, σημειῖον ὅτι καὶ στὰ ζῷα τῆς αὐλῆς ἐδασίλευε ἡ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια.

Ἡ Κυρία ντυμένη χωριάτικα ἀλλὰ πολὺ καθαρά, μᾶς ὠδήγησε στὴ σάλα, ἓνα πολὺ μεγάλο δωμάτιο μὲ καναπέδες παλαιῶν χρόνων στρωμένους μὲ λεπτοῦ φαντα ὑφάσματα, κάτασπρα σὰν τὸ χιόνι, βγαλμένα ἀπὸ τὸν ἀργαλεὺ τοῦ σπιτιοῦ. Φωτογραφίες πολλὲς σὲ ὠραῖες κορνίζες, γύρω ἀπὸ ἓνα ἀπλὸν καθρέφτη, ἀποτελοῦσαν ἓνα καλλιτεχνικὸ σύμπλεγμα. Ἐνα σιδερένιο κρεβάτι τελευταίου συστήματος μὲ σεντόνια σὰν τὸν ἄφρο, μοῦ ὑποσχότανε εὐχάριστον ὕπνο, γιατί ὁ κ. Χρυσάφιδης μὲ εἶχε προσκαλέσει καὶ νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖ. Ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα φαινόταν ἀντίκρυ τὸ βουνὸ κατάφυτο ἀπὸ ἔλατα.

Ἡ Κυρία μᾶς ἔφερε γλυκὸ ροδοζάχαρη μὲ κρύο νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση καὶ τὸν ἄγνον καφέ, καὶ μᾶς ἐζήτησε συχώρεσιν, γιατί δὲν ἦσαν ἐκεῖ τὰ κορίτσια νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Ἡ πρώτη ἦταν στὰ χωράφια καὶ ἐπέδλεπε ποὺ ἔθερβιζαν· ἡ δευτέρῃ πῆγε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν κήπο τὰ μπιζία, γιατί πέρασε ἡ ἐποχὴ τους· ἡ τρίτῃ πῆγε νὰ διατάξῃ μιὰ γειτόνισσα πῶς νὰ βάψῃ τὰ νήματα τῆς πράσινα, γιατί δὲν ἤξερε· ἡ τετάρτῃ πῆγε νὰ ποτίσῃ τὸν κήπο καὶ οἱ δυὸ μικρότερες ἦσαν στὸ σχολεῖο ποὺ ἐργαζότανε τὸ καλοκαίρι κι' ἔκανε διακοπὲς τὸ χειμῶνα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὀρενὸ χωριό.

Καθὼς ἔπινε τὸν καφέ μου κ' ἔδλεπα

γύρω μου τὴν νοικοκυρωσύνη καὶ τὴν πάστρα, ἐσκεπτόμουναι: «Νά, ἐδῶ εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Τὰ κορίτσια αὐτά, ἂν καὶ εἶναι πλούσια, ἀντὶ νὰ πᾶνε στὴν πόλιν νὰ κόψουν τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ γυαλίσουν τὰ νύχια τους, κάθονται στὸ χωριὸ καὶ ἐπιδίδουν τὸ θέρος, ποτίζουν τὸν κήπο, ὑφαίνουν σεντόνια, ἀρμέγουν τίς γίδες, ξαίνουν καὶ βᾶφουν μαλλιά, τρώνε σιτάρινο ψωμὶ ζυμωμένο μὲ τὰ χέρια τους καὶ ψηγμένο ὠραῖα στὸ φούρνο τοῦ σπιτιοῦ τους, κάθε πρωτὶ ταΐζουν τίς κόττες καὶ μαζεύουν τ' αὐγά τους καὶ ἀναπνέουν τὸν μυρωμένο ἄερα ἀπὸ τὰ ἔλατα. Αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ, αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία. Εὐτυχισμένη οἰκογένεια!»

Ἐνῶ ἐσκεπτόμουναι ἔτσι τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογένειας αὐτῆς, μπῆκε μέσα ἡ

Κυρία κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι ἓνα νέον ὡς 18 χρονῶν. Ὅταν ἀντίκρουσε τὸ πρόσωπό του, μ' ἐπίασε φρίκη. Ἦταν τυφλός. Τὸν ὠδήγησε κοντά μου ἡ μητέρα του κι' ἔδρασε τὸ χέρι του μέσα στὸ δικό μου, γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσῃ, καὶ τὸν ἐκάθισε δίπλα μου.

Ἀρχίσε νὰ μ' ἐρωτᾷ διάφορα πράγματα καὶ ἀπὸ τίς ὁμιλίες του ἐννόησα ὅτι ἦταν μορφωμένος. Μέσα σὲ ἕξι κορίτσια ἦταν τὸ μόνο ἀρσενικὸ παιδί καὶ αὐτὸ ἐκ γενετῆς τυφλό. Ὁ πατέρας του, ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος, τὸν ἔστειλε στὴν Ἀθήνα στὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν καὶ ἔμαθε γράμματα καὶ διαβάσει βιβλία ποὺ τοῦ στέλνουν.

«Ὅστε, ἐσκέφθηκα, οὔτε ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία;»

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΝΙΟΝ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ζ'. (Συνέχεια)

Μούγγρισε σιγὰ καὶ τρυφερὰ ἡ ἀγελάδα, γιὰ νὰ πᾶν κοντά της τὸ μοσχάρι καὶ νὰ βυζάξῃ. Καὶ νά το! ἔτρεξε στὴ φωνή, ἦπνε ὅσο γάλα ἤθελε κι' ὕστερα, χορτάτο κι' εὐχαριστημένο, ξαπλώθηκε στὸ χορταράκι νὰ κοιμηθῇ.

Ὅταν ξύπνησε, μετὰ πολλὴν ὥρα, κι' ἔκαμε πάλι νὰ τρέξῃ, δὲν μπόρεσε: Τὰ ποδαράκια του λυγούσαν, σὰ νᾶταν κουρασμένα ἀπὸ δρόμο πολὺ. Ἡ Βιολέττα τότε τὸ ξαναφώναξε καὶ τὸ βύζαξε. Καὶ πάλι τὸ μοσχάρι ξαπλώθηκε κι' ἀποκοιμήθηκε... Μιὰ παροιμία λέει: «ὁ ὕπνος τρέφει τὸ παιδί κι' ὁ ἥλιος τὸ μοσχάρι». Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ τὸ παιδί θέλει ἥλιο καὶ τὸ μοσχάρι θέλει ὕπνο...

Ὅσο ποὺ τὸ μικρὸ μεγάλωνε καὶ πάχαινε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τὰ πόδια του δὲν εἶναι τώρα πιά ἄσχημα, γιατί χόντροναι κι' αὐτὰ μαζί μὲ τὸ ὅλο σῶμα.

Εἶναι ἓνα ὁμορφο μοσχάρι καὶ τρέχει στὸ λιβάδι μιὰ χαρὰ καὶ παίζει μὲ τὴ Μαρίτσα. Βλέπει λαμπρά, δὲν σκοπιόφτει πονθὲν καὶ μὲ τὴν τραχεῖα γλωσσίσσα του γλείφει τὸ χοράκι τῆς Μαρίτσας. Τρέχουν παντοῦ μαζί σὰ δυὸ καλοὶ φίλοι τὸ χορταράκι καὶ τὸ μοσχάρι, καὶ κάπου-κάπου ἡ

Βιολέττα γυρίζει καὶ τοὺς κοιτάζει, σὰ νὰ ζηλεύει λίγο αὐτὴ τὴ μεγάλη φιλία. Μιὰ μέρα, ἡ Μαρίτσα ἔβγαλε μιὰ φωνή, σὰ νὰ θυμῆθηκε ἄξαφνα κατὶ σπουδαῖο.

— Τί εἶναι; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

— Δὲν βαφτίσαμε, μαμά, τὸ μοσχάρι μας!

Κι' ἀλήθεια, τὸ παιδάκι τῆς Βιολέττας δὲν εἶχε ἀκόμα ὄνομα. Πῶς τὸ παθε αὐτὸ ἡ Μαρίτσα;

Ἀρχίσαν ἀμέσως τὰ συμβούλια γιὰ τὸ βαπτίσμα. Ὁ ἓνας ἔλεγε τοῦτο ὄνομα, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο. Μὰ κανένα δὲν ἄρεσε τῆς Μαρίτσας. Κι' ἐπιτέλους τὸ βρήκε μονάχη της.

— Ἀφοῦ τὸ μοσχάρι μας εἶναι ἄσπρο, κι' εἶναι θηλυκὸ, καὶ μεθαύριο θὰ κἀνῃ κι' αὐτὸ γάλα, ἄς τὸ βγάλουμε Γαλάτεια!

Ἔτσι βαπτίστηκε καὶ τὸ μοσχάρι, ποὺ ἦταν πραγματικῶς μιὰ ἀγελαδίτσα. Γαλάτεια, τί ὠραῖο ὄνομα! Κι' ὅλοι εὐχάρησαν στὴ μικρὴ νουνὰ νὰ τῆς δῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ... ΔΑΡΒΙΝΟΥ

'Αγαπητοί μου,

ΥΓΚΙΝΕΙ όλο τον κόσμο μιὰ περιεργή δική που γίνεται τώρα στην 'Αμερική, στο Dayton της πολιτείας Tennessee. 'Ο καθηγητής κ. Σκόψ (Scopes), διδάσκοντας Βιολογία σε μιὰ ανώτερη εκεί Σχολή, έκρινε απαραίτητο νὰ ἐκθέσῃ καὶ τὴ γνωστὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Σκανδαλίστηκαν, φερόθηκαν γιὰ τὴ θρησκεία οἱ θεολόγοι· καί, ἐπειδὴ κάποιος ἀμερικανικὸς νόμος ἀπαγορεύει τὴ διδασκαλία αὐτῆς τῆς θεωρίας, κατὰγγειλαν τὸν καθηγητὴ Σκόψ γιὰ παραβάτη. Αὐτὸς πάλι ἐπρόβαλε ἕναν ἄλλο νόμο, ποὺ διατάσσει «νὰ μὴν ἐμποδίζεται κανεὶς στὴν ἐξάσκηση τοῦ ἐπαγγέλματός του». 'Εγὼ, εἶπε, εἰμαι καθηγητὴς τῆς Βιολογίας καὶ πληρώνομαι γι' αὐτό. Χρεωστῶ λοιπὸν νὰ διδάσκω εὐσυνείδητα ὅλες τὶς βιολογικὰς θεωρίες, ἐπομένως καὶ τὴ δαρβινική. Μὲ τί δικαίωμα θὰ μ' ἐμποδίσετε σεῖς; 'Επειδὴ ὑπάρχει κι' ἄλλος νόμος ποὺ μοῦ ἀπαγορεύει νὰ διδάσκω ἕνα τόσο σπουδαῖο μέρος ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη μου; Κακὰ. Οἱ δυὸ νόμοι βρίσκονται σ' ἀντίθεση κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ καταργηθῇ, νὰ μὴν ἰσχύη. Σ' αὐτὸ ἀπάνω γίνεται ἡ δική.

'Εννοεῖται ὅμως πὼς οἱ νόμοι ποὺ προβάλλουν κι' ἀπὸ τὸνα μέρος κι' ἀπὸ τῆς ἄλλης, εἶναι ὁ τύπος. Νόμοι ἀντιφατικοὶ ὑπάρχουν πολλοί, ἀλλὰ παντοῦ τοὺς ἀφίνουν νὰ κοιμούνται. Γιὰ νὰ ξυπνίσουν τώρα ἐκεῖ αὐτοὺς τοὺς δυὸ καὶ νὰ τοὺς φέρουν σὲ σύγκρουση, ἀποδίδουν, κι' ἀπὸ τὸνα μέρος κι' ἀπὸ τῆς ἄλλης, οὐσία. Κι' ἡ οὐσία εἶν' αὕτη: 'Εχει ἡ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἕνας ἐπιστήμονας, σ' ἐλεύθερο τόπο, νὰ διδάσκῃ ὅ, τι γνωρίζει κι' ὅ, τι φρονεῖ, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ τί λέει, γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου π: χ: ἡ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου, ἡ 'Αγία Γραφή; Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα: Εἶναι ἀληθινὴ ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου καί, ἂν εἶναι, θίγει τὴν ἰδέα τῆς θρησκείας, τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀθάνατης ψυχῆς καὶ πάει λέοντας; Γι' αὐτὸ ἡ δική που γίνεται σήμερον σὲ μιὰ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλιν, κινεῖ τὴν προσοχὴ ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Σ' ὅλο τὸν κόσμο, βλέπετε, ὑπάρχουν ἐπιστήμονες σὰν τὸν καθηγητὴ Σκόψ καὶ θεολόγοι σὰν τοὺς διώκτες του. Κι' ἀκόμα, τὸ σπουδαιότερο, σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ θέλουν κι' ὑπερασπίζονται τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψης κι' ἄλλοι ποὺ τὴν πολεμοῦν. Οἱ πρῶτοι, γιὰ τὴν ἰδέαν τους, ἔχουν συμφέρο κι' ἐπιθυμία νὰ δικαιωθῇ, νὰ σωθῇ ὁ καθηγητὴς Σκόψ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ

ἐλεύθερα τὴ διδασκαλία του· οἱ δεῦτεροι, γιὰ τὴν ἰδέαν τους πάλι, θέλουν νὰ τιμωρηθῇ καὶ νὰ ἐμποδισθῇ. Ποιοὶ θὰ νικήσουν; ποιοὶ θὰ ἱκανοποιηθοῦν; Οἱ ἄνθρωποι καὶ στὰ δυὸ ἡμισφαίρια, περιμένουν τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δίκης μὲ ἀγωνία.

'Ενας φίλος μας ἀπὸ τὴν 'Αμερική, ὁ Νεοϋορκέζος, εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ὅλα τὰ δοκουμέντα—ἀποκόμματα δηλαδὴ ἐφημερίδων ποὺ δημοσιεύουν τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης εἰκονογραφημένα καὶ τὶς γνώμες ἐπιφανῶν ἀνδρῶν γιὰ τὴν ὑπόθεσιν. Τέτοιες ἐδιάβασα κι' ἄλλες σὲ ξένες καὶ σ' ἑλληνικὰς ἀκόμα ἐφημερίδες. Γιατί, καθὼς σὰς εἶπα, παντοῦ ἐνδιαφέρονται καὶ παντοῦ γράφουν, μῆνες τώρα, γιὰ τὴ δικὴ τοῦ Σκόψ ἢ, ὅπως τὴ λένε φαϊνδρά, γιὰ τὴ δικὴ τοῦ Δαρβίνου. Εἶδα λοιπὸν μ' εὐχαρίστησή μου ὅτι οἱ κορυφαῖοι τοῦ πνεύματος, παντοῦ, λένε ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ σὰς εἶπα κι' ἐγὼ ἄλλοτε ποὺ ἤρθε λόγος γιὰ τὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου καί, γενικὰ, γιὰ τὴ σχέση Θρησκείας κι' 'Επιστήμης. Πολλοὶ ἀπὸ σὰς θὰ θυμούνται βέβαια τὶς 'Επιστολές μου ἐκεῖνες (εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1923, σὶὰ φύλλα 15 καὶ 16). 'Αλλὰ γιὰ ὅσους τὶς ἐξέχασαν ἢ γιὰ ὅσους δὲν τὶς διάβασαν, ἐπειδὴ δὲ θάταν τότε συνδρομητές, ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια τὸ συμπέρασμα:

'Η 'Επιστήμη, ὅποιαδήποτε 'Επιστήμη, δὲν θίγει καθόλου τὴ Θρησκεία, ὅποιαδήποτε Θρησκεία. 'Αλλος ὁ σκοπὸς κι' ἡ μέθοδος τῆς μιᾶς, ἄλλος ὁ σκοπὸς κι' ὁ τρόπος τῆς ἄλλης. 'Η 'Επιστήμη προσπαθεῖ νὰ δείχνῃ κάποιες ἀλήθειες πειραματικά· ἡ Θρησκεία δείχνει μερικὰς ἄλλες μὲ τὴν ἀποκάλυψιν. Πολὺ σπουδαιότερες ὅμως εἶναι αὐτὲς ποὺ δείχνει ἡ Θρησκεία καὶ ποὺ ἡ 'Επιστήμη ἀποδεικνύει καὶ κηρύττει ἀνικανὰ νὰ τὶς δείξῃ. Εἶναι τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς, τοῦ τί εἴμαστε, ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε καὶ ποῦ πηγαίνουμε. Μποροῦμε νὰ πιστεύουμε γι' αὐτὰ ὅ, τι μᾶς διδάσκει ἡ Θρησκεία, ὅ, τι μᾶς λέει ἡ διαίσθησις, ἡ συνείδησις, ἡ καρδιά μας, ὅ, τι μᾶς δείχνει τὸ ἐσωτερικὸ ψυχικὸ μας φῶς, χωρὶς νὰ ρωτᾶμε ἂν αὐτὸ τὸ ἔδειξε πειραματικὰ κι' ἡ 'Επιστήμη. Γιατί ἐξέρουμε πιά ὅτι ἡ 'Επιστήμη δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ δείξῃ ποτέ, ποτέ. Κι' ὅ, τι ἄλλο ἔδειξε ἡ θὰ δείξῃ ἡ 'Επιστήμη, δὲν ἔχει καὶ δὲν θάχῃ σχέση μὲ τὴν πίστη μας, μὲ τὴ Θρησκεία μας.

'Απ' αὐτὰ εἶναι κι' ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Μιὰ θεωρία, μιὰ ὑπόθεσις γιὰ τὴν «καταγωγὴν τῶν εἰδῶν», τῶν φυτῶν, τῶν ζῴων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Μιὰ φορά τὴν ἐπίστευαν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιστήμονες κι' ἔλεγαν πὼς ἀπὸ ἕνα ἀρχικὸ κύτταρο, ἀπὸ ἕνα πρωτόπλα-

σμα, ἔγινε, μὲ τὴν ἐξέλιξιν, ὅλος ὁ φυτικὸς καὶ ζωϊκὸς κόσμος, ὡς τὸν πίθηκο κι' ὡς τὸν ἄνθρωπο. 'Υστερα ἐρρίξαν πολὺ νερὸ στὸ κρασί τους καὶ παραδέχτηκαν μᾶλλον πὼς ὄχι ἀπὸ ἕνα, ἀλλὰ ἀπὸ τέσσερις-πέντε ἀρχικοὺς τύπους ἔγιναν ὅλα. Πιὸ ὕστερα, οἱ περισσότεροὶ ἀρχισαν νὰ μὴν τὸ παραδέχονται ὡς βέβαιον οὔτε αὐτό. Κι' ἡ δαρβινικὴ θεωρία ξέπεσε στὴν τάξιν τῶν θεωριῶν, τῶν ὑποθέσεων, ποὺ ἔχουν ἀκόμα ἀνάγκη ἀπὸ ἀπόδειξιν. 'Η ἀπόδειξιν αὐτὴ θάταν π: χ: ἂν βρισκόταν ποτὲ ὁ σκελετὸς ἐνὸς διάμεσου τύπου μεταξὺ οὐραγοτάγγου κι' ἀγριανθρώπου. Δὲν βρέθηκε ἀκόμα. Κι' ἴσως, λένε, δὲν θὰ βρεθῇ ποτέ.

'Ας ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι μεθαῦριο βρίσκεται κι' ἡ δαρβινικὴ θεωρία δειχνεταὶ ἀληθινὴ. Τί σημαίνει; Μήπως θὰ δειχθῇ πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός; 'Ω, κάθ' ἄλλο! 'Ενας Θεὸς πάλι θάχε κάνει τὸν ἄνθρωπο κι' ἀπὸ τὸν πίθηκο, ἕνας Θεὸς πάλι θάχε κάνει τὸ πρωτόπλασμα. 'Ο καίμενος ὁ Δαρβίνος τὸ εἶπε: «'Η θεωρία μου δὲν ρίχνει τὸ Θεό. 'Ισα-ἴσα ἐγὼ θὰ θαύμαζα περισσότερο τὸ μεγαλεῖο ἐνὸς Θεοῦ ποὺ θάχε τὴ δύναμιν νὰ δημιουργήσῃ, ἀπὸ ἕνα μόνο πρωτόπλασμα, ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων.» Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, τί ζῶν θάχε μέσα του αὐτὸ τὸ μικροσκοπικὸ πραγματάκι!

Γι' αὐτὸ λοιπὸν φρονῶ κι' ἐγὼ πὼς ὁ καθηγητὴς Σκόψ πρέπει νὰ δικαιωθῇ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ διδάσκῃ ἐλεύθερος, ὅπως καὶ ἄλλος ἐπιστήμονας, τὴν ἐπιστήμη του, τὴ Βιολογία του, μ' ὅλες τῆς τῆς θεωρίες, καὶ μὲ τοῦ Δαρβίνου μαζί. 'Αληθινὴ ἡ φυσικὴ, ἡ θεωρία αὐτὴ ἀνήκει πιά στὴν 'Επιστήμη. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ ἀποδεικτὴ ἀκόμα ὡς σύνολο, ἔχει ὅμως πολλὰς σπουδαίας λεπτομέρειες, ἀποδειγμένες κι' ἀληθινὰ θαυμαστές. Αὐτὲς τουλάχιστον δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὶς ξέρει ἕνας ἐπιστήμονας καὶ μάλιστα βιολόγος. Κι' ὅπως θάταν ἀμαθὴς κι' ἐπιπόλαιος, ἂν ἔλεγε μὲ βεβαιότητα «ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκο», — ἀναπόδεικτο πράγμα, — ἄλλο τόσο θὰ φανέρωνε ἀμάθεια ἀσυγχώρητη, ἂν δὲν ἤξερε τὴν ἐξέλιξιν καὶ τοὺς νόμους τῆς, ὅπως τὰ λέει ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου.

Κι' ἐπειδὴ, καθὼς εἶπαμε, αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴ Θρησκεία, ποὺ εἶναι ἄλλο πράγμα, μποροῦν κι' οἱ θεολόγοι νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπίσης ἐλεύθερα τὸ ὥραϊο τους ἔργο. Καὶ τὰ δυὸ χρειάζονται: κι' ἡ 'Επιστήμη κι' ἡ Θρησκεία. Καὶ τὰ δυὸ ἐπομένως πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερα. Οὔτε ἡ Θρησκεία εἶναι σωστὴ νὰ τυραννήσῃ ποτὲ τὴν 'Επιστήμη, οὔτε ἡ 'Επιστήμη νὰ θεωρήσῃ ποτὲ τὴ Θρησκεία περιττή.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

'Η καλὴ κοπέλλα τὸ κατόρθωσε. Σὲ λίγο ὁ Ψαλλιδόγλωσσος ἀνοίξε τὰ μάτια του καί, καθὼς εἶδε μπροστά του τὸ γλυκὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας, — τῆς μικρούλας ὀρφανῆς ποὺ τόσα τὴν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρῃ, — αἰστάνθηκε μιὰ τέτοια ντροπὴ καὶ μετάνοια, ποὺ ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸ στήθος του κι' ἀρχισε νὰ κλαίῃ...

Σὲ λίγο, ὁ παλὶς ἐχθρὸς καθόταν στὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι ἀνάμεσα στὸ Γερθωμὰ καὶ τὴν Μαρία, ἔτρωγε τὸ φρὸμ τοῦς, ἔπινε τὸ κρασί τους καὶ τοὺς ἔλεγε τὴν ἱστορίαν του: 'Ενῶ ἡ Μαρία κι' ὁ ψυχοπατέρας τῆς ἀνέβαιναν ὁλοένα στὴν εὐτυχίαν καὶ στὴν χαρὰ, ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος κατέβαινε, ἔπεφτε ἀπὸ κακὸ σὲ χειρότερο, ὡς που καταντῆς στὴν ἀθλία κατάστασιν ποὺ τὸν βλέπουμε σήμερον.

Μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ τοῦ ἔμειναν, καθὼς θυμᾶστε, ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς Μαρίας, πῆγε σὲ διάφορα μέρη, περιπλανήθηκε ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν, ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν, ἀλλὰ δὲν πέτυχε πουθενά. Πάντα ὁ «θίασος» ζημιωνόταν. Τέλος ἀποφάσισε νὰ μῆν' σ' ἕνα μεγάλο ἵπποδρόμιον σχεδὸν σὰν ὑπῆρθε. 'Αλλὰ ἐκεῖ μιὰ μέρα τὸν κλώτσησε ἕνα ἄγριο ἄλογο καὶ τὸν ἄφησε μισοπεθαμένο. Τὸν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο, τοῦ ἔκοψαν τὸ χέρι, τοῦ γιάτρεψαν τὸ πόδι, ἔζησε, ἔγινε καλά. 'Αλλὰ βγήκε σακάτης, κουτσός. Τί νὰ σοῦ κάμῃ ἄνθρωπος μ' ἕνα χέρι;... 'Αναγκάστηκε λοιπὸν ὁ Ψαλλιδόγλωσσος νὰ γίνῃ ζητιάνος, νὰ γυρίξῃ πάλι ἀπὸ χωριὸν σὲ χωριὸν καὶ ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν, ἀλλὰ γιὰ νὰ γυρεύῃ ἐλεημοσύνην. 'Αλλοὶ τοῦ εἶδαν, ἄλλοι τὸν εἰδοχῶν μὲ βρισιές. 'Ετσι θὰ ζοῦσε ὡς που νὰ τὸν λυπηθῇ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ βάσανα. Γιατὶ ποῖος ξέρει, — εἶπε στὸ τέλος—πόσα χρόνια θὰ

βασανίζοταν ἀκόμη καὶ ποῦ θὰ φοβοῦσε μιὰ μέρα σὰν τὸν σκύλο, χωρὶς νὰ τὸν κλάψῃ, χωρὶς νὰ τὸν λυπηθῇ κανεὶς!.

Αὐτὰ τοὺς διηγήθηκε ὁ ζητιάνος. 'Επειτα σηκώθηκε, τοὺς χαιρέτησε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Μαρία. Κι' ἀφοῦ βγήκε στὸ δρόμο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μαρία ἐτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ πίσω του τὴν πόρταν, γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

— 'Ο Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ!

Καὶ τὰ μάτια του ἦταν δακρυσμένα, κι' ἡ φωνὴ του πνιγόταν ἀπὸ συγκίνηση.

'Εναπῆγε δυὸ-τρὶς φορές ἀκόμα κι' ἔφαγε στὸ τραπέζι τοῦ Γερθωμὰ. 'Επειτα, μιὰ μέρα, πῆγε στὸ σπίτι ἕνας ἄνθρωπος κι' εἶπε:

— 'Ενας ἄρρωστος γυρεύει τὴν κυρία Μαρία στὸ νοσοκομεῖο. Μπορεῖ νὰ ἴδῃ μιὰ στιγμὴ; Τὴ συνοδεύω.

«— Εἴν' ἐκεῖνος!... 'Εκεῖνος εἶναι!...» (Σελ. 285, στ. α')

'Η Μαρία κατάλαβε ποῖος θάταν ὁ ἄρρωστος ποὺ τὴ ζητοῦσε καὶ πρόθυμα ἀκολούθησε τὸν ἀποσταλμένο.

Ναί, ἦταν ὁ Ψαλλιδόγλωσσος, ὁ παλιὸς τῆς ἐχθρὸς.

Μόλις τὸν πρόφτασε ζωντανό. Μπορεσε ὅμως νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πεθάνῃ συμφιλωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ μὲ τὸ Θεό.

'Αφοῦ ξεψύχησε, ἡ Μαρία τοῦ κλείσε τὰ μάτια δακρυσμένα. 'Ετσι δὲν βγήκε ἡ ἀπελπισμένη του προφητεία. Δὲν φόφησε σὰν τὸν σκύλο. Κάποιος τὸν γλύκανε σὲς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς, κάποιος τὸν ἀνακούφισε στὴν ἀγωνίαν του, κάποιος τὸν λυπήθηκε. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ἡ Μαρία ποὺ τόσο σκληρὰ τὴν εἶχε βασανίσει. 'Η Μαρία εὐτυχισμένη, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε γνωρίσει ὅλες τὶς δυστυχίες. Πὼς ἔρχονται καμμιὰ φορὰ τὰ πράγματα! Καὶ πόσο δίκιο εἶχε ὁ Γερθωμὰς νὰ μὴν παραπιστεῖ τὴ δύναμιν τῶν κακῶν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Προξενεῖς

Πέρασαν λίγα χρόνια.

Στὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τοῦ Γερθωμὰ, κάθετα μιὰ πολὺ ὀμορφὴ νέα ὡς εἰκοσι χρόνων, δροσερή, κόκκινη, εὐρωστὴ.

Εἶναι ἡ Μαρία.

'Ω, πόσο λίγο μοιάζει μὲ τὴ μικρὴ Μαρία ποὺ γνωρίσαμε ἄλλοτε! πόσο λίγο μοιάζει μὲ τὸ χλωμό, τὸ ἀδύνατον, τὸ ἀσθενικὸ κοριτσάκι ποὺ περιμάζεψε ἀπὸ τὸ δρόμο ὁ γέρος μὲ τοὺς μύλους!

'Η Μαρία ἔρραβε γρήγορα - γρήγορα καὶ στὰ χρυσοχέρᾳ τῆς, τὸ βελούδο, τὸ μετάξι, ἡ νταντέλλα, ἔπαιρναν τὰ πιὸ κομψὰ κι' ὀμορφα σχήματα. Μπροστὰ τῆς εἶχε ἕνα τραπέζι καί, ἀπάνω στὸ τραπέζι αὐτὸ ἦταν, νωρὶς, μιὰ δόλακρη νυφικὴ φορεσιὰ: φουστάνι, μπουστάκι καὶ πέπλο ἀπὸ τούλι μὲ ἀνθη λεμονιάς. 'Αντικρὺ στεκόταν ἡ νύφη: μιὰ κούκλα.

Γιατὶ αὐτὸ ἦταν τώρα τὸ ἐπάγγελμα τῆς Μαρίας: Ράφτρα κουκλῶν.

('Ακολουθεῖ)

στειλα 20 τετρ.) *Σίμαιραν, Νιόβην, Μελαχροινὸν Γαρύφαλο* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Ὀκτωβρίου].
565. *Δεξιόγραφος Δογοπαϊκτικὸς*

Πιάνω ρόδα, τὴν κινῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
Πῶς στὴ θέσθ της θωρῶ
Ἐνα ὁπωρικὸ κοινὸ !
Ἐλευθέριος Πουλί

566. Στοιχειόγραφος

Ἄν μιὰς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Δεῖψη ἢ πρώτη συλλαβή,
Ἄλλη νήσος, πὺδ μεγάλη,
Στὸ Αἶγαίον θὰ φανῇ.
Ναπολέον

567. Αἶνιγμα

Δυὸ φορὲς μέσα στὸ σκότος,
Μὰ στὸ φῶς με βλέπεις μιὰ.
Δυὸ στὴ θάλασσα ἐπίσης,
Ἀλλὰ στὸ νερὸ καμμιὰ !
Πονεμένη Ψυχὴ

568.569. Δογοπαίγνια

1.—Ποὺ νῆναι κείνο τὸ πουλὶ
Ποὺ ὅταν σὲ σιμῶνει,
Μὰ κρύο ἢ ἔσση, ἀδιάφορο,
Ἀμέσως σὲ κρυώνει ;

2.—Λίμνη ποτέ σου ἄκουσες
Ἀσκιού νὰ κἀν μύτη ;
Κι' οὕτως γνωστὴ γιὰ ἐλλήνικὴ
Αὐτὴ'ναι ἡ λίμνη, ὦ λύ'η !

3.—Καὶ ποῖος τάχα τὴν ξέρει
Τὴν ξένη ἐκείνη πόλη,
Ποὺ ἂν λείψη ἓνα της ἄλφα,
Πάλι τὴ βλέπουμε δλη ;
Σμύρνη

560. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ποταμὸς τῆς
* * * * * [Ἠπείρου]
* * * * * = Γυναικ. ὄνομα.
* * * * * [Ἰταλ. καταγωγῆς]
* * * * * = Στενὴ συγ-
* * * * * [γενῆς]
* * * * * = Ἱερὸν σύμβο-
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. [λόν.
Ἄννα Σ. Βεϊνόγλου]

561. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Κράτος.
2 3 5 4 = Θεά.
3 2 6 = Θεά.
4 6 3 6 = Γυνὴ τ. Γραφῆς
5 2 3 2 5 6 = Ὑψηρετὶ Θεῶ.
6 5 4 6 = Θεά.
Χελιδὼν τοῦ Ἐβρον

562. Πτερωτὸν Γράμμα

Ἐργαλεῖον σιδηροργοῦ. — Σῶμα
διαφανές. — Ὅπλον ἀγέμαχον. —
Εἶδος πλοαρίου. — Πόλις τῆς ἀρ-
χαίας Μεγάλης Ἑλλάδος.

Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ
πέντε γράμματα. Ἐν ἐξ αὐτῶν, —
τὸ πτερωτὸν, — ἀπαντᾷ ἀπαξ εἰς
ἐκάστην καὶ εἶναι ἀρχικὸν τῆς
πρώτης, δευτέρου τῆς δευτέρας,
τρίτου τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς.
Σάντιππος

563. Παικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ
δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ τρίτου
τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτε-
λοῦν διάσημον ὀλλανδῶν θαλασ-
σοπόρον, ἀνακαλύψαντα χώραν ἢ
ὁποία φέρει τὸνομά του :

1, Μυθικὸς βασιλεὺς βασιανιό-

μενος εἰς τὸν ἕδην. 2, Εἰς τῶν
ἑπτὰ σοφῶν. 3, Στρατηγὸς Ἀθη-
ναῖος. 4, Κύκλωψ. 5, Μάντις.
6, Κριτὴς τῶν Ἑβραίων.

Λουκάς Γ. Νηηφοριάδης

564. Φωνητερόλιπον

μνχς-σ-χρ-κ-σ-θλς-πδ
Ἐυστράτιος Παξινός

565. Γεῖφος

ο ο ο ο ο ο ις
ο ο ις χα ις Πᾶν
ο ο ις ις Ἰα
ο ο ις ις
Ἐλευθέριος Θερξῆ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

566. Logogriphe

Mon premier, un outil
Commun mais utile
À toute couture.
Mon second, un pronom.
Et mon tout, un esprit
Méchant et pas pur,
Oh ! je vous assure !
Μαργαρίτα

567. Rébus

La pétit vie, un an ment
Jean.
Ἀσπρη Καμήλα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 22

338. Ἰσπανία (εἰς, Πάν, ἱα.) —
335. Δελτάριον - Γραμμάριον. —
336. Ἀλέκτορ - Ἐκτορ. — 337. Ρά-
πτης - Σπάρτη.

335. ΠΟΤΑΜΟΣ 339 — 343.
Ο Ε Α Υ Διὰ τοῦ ὅς :
Τ Ε Μ Ε Ν Ο Σ νισσός, νό-
Α Ε Τ Τ οος, ὄσιος
Μ Α Ν Τ Ι Κ Η πόσιος, ὄσιος
Ο Ο Κ Μ — 344. Ἀ-
Σ Υ Σ Τ Η Μ Α βδηρα. Ἀγ-
γλία - Ἀγκισ - Ἀμαλία - Αἶγινα. —

345. ΣΕΡΒΙΑ (Σεπτέμβριος, Ἐ-
ρατώ, Ραδιον, Βόλος, Ἴππος, Ἀρ-
ταξέρεξ.) — 346. Ὅπως στρώσης
θὰ πλαγιάσης. — 347. Ἡ συνείδη-
σις ἐλέγχει (ἡ σύν η δίς, εἰς ελ,
ἐν χι.) — 348. Ου, οὐ, Αοῦτ,
houe, houx. — 349. POIRE
(Pluie, Oncle, Ile, Rose, Est.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 13ος, καὶ
19ος. Ἐκαστος, τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐσωτερι-
κὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 70 καὶ ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 6,50,
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 13,50 — εἰτε ἄρραφος εἰτε
ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, (τὸ ἐλάχιστον εἰ-
ρημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
δραχ. 70 καὶ μὲ νεφελὰ δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴς 3.
Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

(ΚΕ—1008)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Διηγήματος : Ἀπαντήσεις τέσσαρες
βραβεύεται Ἰδανισμός. Λοιποὺς εὐ-
χαριστῶ.

Καρτῶν : Ἀπαντήσεις 68 βραβεύον-
ται Ἀμίμητος Γελοποιός, Κοναντέν,
Σίπυλος. Λοιποὺς εὐχαριστῶ νὰ τὴν
ὑποστήριξη

(ΚΕ—1009)

Γιούλη Ἀνθῆ, ἔσται. Ἀρισμαρῆ,
Λεῖλα, Ἰωνικὴ Ἀσθή, ἔσται. Λοι-
ποὺς εὐχαριστῶ

(ΚΕ—1010)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ

Α' ΝΤΑΛΛΑΣΣΙ γραμματόσημα. Δέχομαι
Ἑλληνικὰ ΠΑΛΑΙΑ καὶ ΝΕΑ. Δί-
δω ἱστέριμα τῆς αὐτῆς ἀξίας ἔξνα.
Ζητᾷτε Κατάλογο μου. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Λεωφ. Καβέτσου, Μυτι-
λήνη.

(ΚΕ—1011)

Ἄλεια, Βιολεττά, Κυκλαμιά, μοῦ χαρί-
ζετε ἓνα τετραδιάκι Σας ; Δις :
(ΚΕ—738). Νεφέλη, σ' εὐχαριστῶ διὰ
μου ἔσται. Τριανταφυλλία, δὲ μοι-
γραφεὶς ἂν ἐλαβες τὰ χρήματα ; — ΝΙΟΒΗ

(ΚΕ—1012)

Εὐγενικὲς γνωστὲς κι' ἀνγνωστὲς φίλες
μου. Τὰ εὐχαριστῶ μου τὰ πῦθ θερ-
μὰ δεχτὴ γιὰ τὴν καλοσύνη σας νὰ
μοῦ χαρίστε τὴν θέμησίν σας στὸ λεύ-
κωμά μου. ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΕ—1013)

Ἀπάχησα (Ἀναστασιῶν) κάποτε, με-
μπέκα μου, ἥσυχαι, νὰ μὴν ἔχεις
πάλι κουρεβάκια μὲ τὴν οἰκονομίαν
σου γιὰ τὸ ὑπέυχο σου ψευδώνυμο

(ΚΕ—1014)

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλα τὰ Διαπλάσ-
πούλα, ἀνταλλάσσομαι καὶ κάρ-
ποστάλ. ΝΕΛΑΝΔΙΚΤΟ ΛΟΤΑΥΔΙ

(ΚΕ—1015)

Ἀσπρος Παλιάτσος — Τασσόπουλος.
Μῆλον τῆς Ἐριδος, Μαῦρος Πα-
λιάτσος — Σαράντης. Μικρὴ Ἐπαρ-
χίσιος, Κίτρινος Παλιάτσος — Τασσο-
πούλου. Ροδάλη Αὐτοῦλα. Πράσινος Πα-
λιάτσος — Σαράντης. Ἡλιόλουστη, Κό-
κινος Παλιάτσος — Σαράντης.

(ΚΕ—1016)

Ἐισερχόμενος στὸ Διαπλάσσοισμο χαί-
ρετῶ δλα τὰ Διαπλάσπούλα.

(ΚΕ—1017)

Μαῦρος Πιερότος — Μαχαράς, Ἀ-
σπρος Πιερότος — Κ. Μαχαράς.
Κόκκινος Πιερότος — Βασιλείου.

(ΚΕ—1018)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ.
ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν ἄμνη-
σματοῦ τῶν ψευδωνύμων τ. 1925,
προθεσμία τετρίμηνη. Βραβεῖα ψηφί-
σμων : Α') ΕΒΘΟΥΜ 100 δραχμῶν, Β')
ΣΥΛΛΟΓΗ ΑἶΟ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ, Γ')
ΣΦΡΑΓΙΔΑ καὶ 100 ΚΑΡΤΕΣ τοῦ ψευδώνυ-
μου. Βραβεῖα Ἐκλογῶν : Α') ΚΑΤ' ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΗΝ ἐκ τῶν Γ' Σειροπούλου, Β') ΚΟΚΚΙ-
ΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ (Ἀνατόλ. Φράνς), Γ') ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΤΑΙ ΤΟΥ ΑΓΘΟΥΡΟΥ ΠΥΜ (Ἐδναρ Πόρ).

Ψηφοδέλτιο δὲ γίνῃ μὴ ὁμορφη
κάστα. — Στείλατε στὸν Γιάνν. Πανα-
γόπουλο, Ἀλαμάνους 118, Ἀθήνα.

(ΚΕ—1019)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΙ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, νὰ ἐλ-
πίσονται πὺς δάχουμα τὴν εὐγενι-
κιά σας ἐποστήριξη :

(ΚΕ—1020)

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν Ἀγρόφων
Καρτῶν (τοποθεσιῶν). Προθεσμία
δμήνη. Συμμετοχὴ 50λεπτοῦ. Δις
Ποστ-Ρεστάιν, Λουτράκιον. Βραβεῖα
ἐκλεκτά. Ἀποδέκτης Ἑλληνιστοῦλα, Λα-
φροστοφίλη Ὀλυμπιονίκη, Σέλλε, Ἀνε-
μοστοφίλη, Κερραυεῖ, Διαπλάσπούλα
καὶ Διαπλάσσοπούλας, τιμὴ μου ἢ συμ-
μετοχὴ σας. ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΙ

(ΚΕ—1021)

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΙ, σὲ διορίζω κατάσκοπον
τοῦ... ΑΓΚΟΠ. — Ζάνης, γιὰ σου.

(ΚΕ—1022)

ΝΙΡΒΑΝΑ

(ΚΕ—1023)

Στείλατε ὅλοι στὴν ΝΙΡΒΑΝΑ ἓνα τε-
τραδιάκι. Δις : (ΚΕ—639). — Σαπφώ,
καλὸ ταξίδι.

(ΚΕ—1023)

ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ

Τμήμα Διαγωνισμῶν. — Διαγωνισμὸς Α'
ΦΩΝΗΤΟΛΟΠΟΝ. — ΤΗ - Π - Τ - Σ -
Συμμετοχὴ μονοδραχμῶς. Βραβεῖα
τρία ἐκλεκτά. Προθεσμία τέλη Ὀκτω-
βρίου. Δις : Ἀντιγονιδῶν 17, Θεσσα-
λονίκη.

Σημ. Π. Τ. — Τὰ ὀνόματα τῶν ἀπο-
στελλόντων λύσεις θὰ δημο-
σιεύονται.

(ΚΕ—1024)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙ'ΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Καρτῶν : Α') Μέγας Διπλωμάτης (Ἀ-
θλίου, Ὀδύσῃ), Β') Ἑλληνικὴ Ἀνα-
γέννησις (Δεκαπενταετής Πλοίαρχος,
Βέρν). Γ') Σερ Ραβεννὰ (Ναντάς, Ζο-
λά). Δ') Ἀνομήτος Ὀφθαλμὸς (Μάρ-
βελ).

Μικρῶν Μυστικῶν : Α') Σοδόχο Λε-
βάντης (Ἀρχιεπισκοπάρχος, Ὀνέ). Β')
Γιάννης Ἀνδάνης (Κόκκινος Κρίνος,
Φράνς). Λοιποὺς εὐχευχαριστοῦμαι.

(ΚΕ—1025)

Ὅσοι στέλνουν Π. Πνεύματα στὴ δι-
πλάσι στείλτε στὸν (ΚΕ—761) δια-
γωνισμὸν μου παρατεταμένον τέλη Σε-
πτεμβρίου. Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

(ΚΕ—1026)

Αἰγὼνιμα, Ἀριμαρῆ, Γιού-Γιού, Δι-
να, Τάνια, Τριανταφυλλία, ἀνταλ-
λάσσομαι Μ. Μ. ; (ΚΕ—761).

(ΚΕ—1027)

ΕΛΛΑΜ, τὴ γιορτὴ σου φαίνω μὲ τὰ
ὁμορφότερα δροσερολόγια καὶ
τὰς εὐχαιροπρόσφορες εὐχάς.

(ΚΕ—1028)

ΚΥΚΛΑΜΙΑ, ΤΑΝΙΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΙΝΑΛΑΜΑ,
ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΑΠΟΠΑΙΔΙ, Ἀνταλλάσσομαι
μὴ καρτούλα ; (ΚΕ—895). — ΕΚΑΒΗ, Γιά
τὴν αὐτὴν ἢ ἀνεξήγητη σιωπῇ ;

(ΚΕ—1029)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΟΛΛΑΑ — Δαμιανίδου.
ΑΣΠΡΕ ΑΡΑΠΗ, ἔσται. Ἐλαδ' ;
ΝΙΡΒΑΝΑ

(ΚΕ—1029)

Διαπλάσπούλα, Σαντούτσια, Μακεδο-
νοπούλα, Ἀστραία, Σούλα, Μήλιβι,
λάβετε μέρος στὸν (ΚΕ—874) διαγωνι-
σμόν.

(ΚΕ—1030)

ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ, Γιά τὴν γιορτὴ σου εὐ-
χομαὶ χρόνια πολλὰ.

(ΚΕ—1031)

ΖΙΛΧΑ ΧΑΝΟΥΜ, Μὲ μεγάλη εὐχαριστή-
ση. Μὰ διεύθυνε ; ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ—1032)

ΛΕΙΛΑ ΧΑΝΟΥΜ, Ἀπειρα εὐχ-
ῶσται. Περιμένω. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ—1033)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, Καντράκια δ-
λήφθησαν. Ποῖα εὐχαριστῶ.

(ΚΕ—1034)

Θρακικὸν Ἰδεῶδες, Μὰς ὅτι δὲν εἶ-
μαι ὁ Καλυβάκης. ΘΕΩΝ

(ΚΕ—1035)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ παρακαλεῖ τὴς φίλες της
νὰ τῆς γράφουν στὴ νέα της σύ-
στασι : Ρόζα Ρούσσου, Δωδώνης 79,
Ἰωάννινα.

(ΚΕ—1036)

Μαίνα στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλά-
σεως, χαϊρετῶν ἑλάντας, ἰδιαιτέρως :
Ὁδὲν, Μυλαῖδην, Ἀρσιν, Κούη Γι-
ζῆ.

(ΚΕ—1037)

ΘΡΑΚΙΚΗ ΑΥΡΑ, Σοὺ εὐχόμεθα γιὰ
τὴν ἀναπνεύσιν σου γιορτῶνα χρό-
νια πολλὰ.

(ΚΕ—1038)

Νύμφη τοῦ Ἐβρον, Σὲ παρακαλῶ δὲν
μὰς γράφεις τὰ βραβεῖα σ' ν ; νια-
τι σοὺ φαίνεται πὺς εἶναι τῆς ΕΚΚΛΙ-
ΚΗΣΕΩΣ. ΣΟΛΑΝΖ

(ΚΕ—1039)

Διαπλάσπούλα, στείλατε : (ΚΕ—786).
Ἐξῆς βραβεῖα. — Ζιλλὰ Χανούμ, εὐ-
χαριστῶς, στείλατε : Ἐσέλλε, poste-
restante Σαφίτην. Δις : — Ρούμης
Ἐλαβ, εὐχαριστῶ. — Κωμῆτη, Ροδάλη
Ἀγούλα (ἐψηφισα), Ἐλαβ, ἔσται.

(ΚΕ—1040)

ΣΕΛΑΒΕΥ